

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Den Braven Czech and Slovak a.s.**, se sídlem Úvalno 353, Úvalno, IČ 268 72 072, zast. Mgr. Karlem Ležatkou, advokátem se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, 28. října 1610/95, proti žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu** se sídlem Praha 1, Washingtonova 7, o žalobách:

proti exekučním příkazům:

- 1) ze dne 11.6.2014, č.j.: 85378-2/2014-510000-42.1,
- 2) ze dne 11.6.2014, č.j. : 85532-2/2014-510000-42.1,
- 3) ze dne 11.6.2014, č.j. : 85302-2/2014-510000-42.1

a proti rozhodnutím o námitce:

- 1) ze dne 8.8.2014, čj.: 109675-27/2014- 510000-11,
- 2) ze dne 8.8.2014, čj.: 109675-39/2014- 510000-11,
- 3) ze dne 8.8.2014, čj.: 109675-34/2014- 510000-11,

t a k t o :

- I. Žaloby se v části, ve které se žalobce domáhá zrušení exekučních příkazů žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85378-2/2014 -510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85532-2/2014-510000-42.1 a ze dne 11. 6. 2014, č. j. 85302-2/2014-510000-42.1 odmítají.

- II. Žaloby se v části, ve které se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-27/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-39/2014-510000-11 a ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-34/2014-510000-11 zamítají.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanými žalobami domáhal přezkoumání v záhlaví uvedených exekučních příkazů ze dne 11. 6. 2014 a rozhodnutí o námitkách proti těmto exekučním příkazům ze dne 8. 8. 2014, kterými byly napadené exekuční příkazy změněny.

Žaloby byly původně vedeny pod sp. zn. 9 Af 67/2014 (exekuční příkaz ze dne 11. 6. 2014, č. j.: 85378-2/2014-510000-42.1 a rozhodnutí o námitce ze dne 8. 8. 2014, č. j.: 109675-27/2014-510000-11), sp. zn. 9 Af 68/2014 (exekuční příkaz ze dne 11. 6. 2014 č. 85532-2/2014-510000-42.1 a rozhodnutí o námitce ze dne 8. 8. 2014, č. j.: 109675-39/2014-510000-11,) a sp. zn. 9 Af 69/2014 (exekuční příkaz ze dne 11. 6. 2014 č. j.: 85302-2/2014-510000-42.1 a rozhodnutí o námitce ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-34/2014-510000-11). Vzhledem k tomu, že se jedná o věci skutkově a právně obdobné, spojil je soud při ústním jednání dne 18. 10. 2017 ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 9 Af 67/2014.

Žalobce v podaných žalobách namítal, že jsou *exekuční příkazy zmatečné a nesrozumitelné*, některé náležitosti v nich zcela chybí, jiné byly uvedeny nesmyslně, není z nich patrné, co jimi správce daně zamýšlel, z důvodu četnosti a závažnosti pochybení tyto nebyly zhojitelné výkladem nebo jiným způsobem. Poukázal na to, že exekuční příkazy byly sice na základě podaných námitek změněny, nedošlo však k jejich zrušení, ačkoliv pro to byly dány důvody.

Žalobce konkrétněji rozvedl, že žalovaný sice změnil výrok exekučních příkazů, ale námitky žalobce zamítl s velmi nepřesvědčivým odůvodněním. Nijak se nevypořádal s tvrzeními žalobce o *nesmyslných odkazech* v exekučních příkazech a nijak tak nenapravil zřejmě základní vadu, která musí vést ke zrušení příkazů, neboť neuvedl konkrétní pravomocné podkladové rozhodnutí, podle něhož by měla být jakákoli exekuce vedena. Žalobci totiž *není známo nic o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce*. Žalobce si je vědom, že žalovaný vydal vůči žalobci desítky různých exekučních příkazů s naprosto nesrozumitelným obsahem, byť k námitkám žalobce tento obsah formálně učinil žalovaný již alespoň srozumitelným, avšak žádný exekuční titul tím samozřejmě nezaložil. Podle žalobce je počínání žalovaného zřejmě systémovým selháním. Pokud zcela absentuje základ oprávnění žalovaného vést konkrétní exekuční řízení, absentuje pravomoc žalovaného rozhodnutí o námitkách vydat, a tudíž musí být taková rozhodnutí zrušena. K tomu poukázal na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rozhodnutí o námitkách jsou dle žalobce i po opravě výroku nadále vnitřně nesourodá, zmatečná a nepřezkoumatelná, tedy nezákonná.

Ve vztahu ke všem napadeným rozhodnutím žalobce uvedl, že není odůvodněna *výše exekučních nákladů*, pouhý odkaz na právní předpis nepostačí. K tomu poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001 čj: 22 Ca 450/2000, ze kterého vyplývá, že

odůvodnění musí obsahovat všechny rozhodné skutečnosti, což se v daném případě nestalo, ačkoliv z ustanovení § 102 odst. 2 daňového řádu vyplývá nutnost odůvodnění rozhodnutí. Pokud žalovaný uvedl, že zmíněný rozsudek není veřejně dostupný a nemohl tak posoudit, zda na případ žalobce dopadá či nikoli, měl žalovaný učinit kroky, aby rozhodnutí soudu získal. Tím se tedy žalovaný dostatečně nevypořádal s argumentací žalobce.

Žalobce dále tvrdil, že *žalovaný nebyl místně příslušný* k rozhodnutí věci, a to s přihlédnutím k sídlu žalobce v obci Úvalno. Došlo tak k porušení § 5 a § 175 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené exekuční příkazy ve znění žalobou napadených rozhodnutí o námitkách zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobám ve vztahu k exekučním příkazům konstatoval, že došlo k formální chybě spočívající v tom, že byl posunut řádek popisu a řádek číselných hodnot o jedno místo. Například pod řádkem označeným jako „*vydané dne*“ byla uvedena částka nedoplatku, nebo naopak pod řádkem „*na částku*“ se namísto částky nedoplatku vytiskl datum. Nicméně hodnoty, jak datumové tak i peněžní, byly uvedeny správně. Po provedené změně exekučních příkazů rozhodnutím o námitkách se tato rozhodnutí stala bezvadnými. Dle jeho názoru byly v exekučních příkazech exekuční tituly (dodatečné platební výměry) označeny číslem jednacím. Nad rámec ust. § 176 daňového řádu byly tyto exekuční tituly v době zahájené daňové exekuce nejen vykonatelné, ale i pravomocné.

Ve vztahu k rozhodnutím o námitkách poukázal na odůvodnění svých rozhodnutí a uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001 čj: 22 Ca 450/2000 se na danou věc nemůže vztahovat, neboť se jednalo o odůvodnění rozhodnutí ve věci neposkytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. Pokud jde o exekuční náklady, automaticky jsou přičítány k nedoplatku. To, že dochází k navýšení nedoplatku o tyto náklady, je veřejně známou skutečností. Výše a způsob stanovení exekučních nákladů je stanoven zákonem. Daňovému dlužníku byla známa výše vymáhaného nedoplatku, pro výpočet nákladů postačuje matematická operace v podobě výpočtu procentuální částky z vymáhaného nedoplatku. Nesouhlasí se závěrem, že napadené exekuční příkazy nebyly řádně odůvodněny. K námitce místní nepříslušnosti žalovaného uvedl, že místní příslušnost nebyla dána podle daňového řádu, ale podle článku 60 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992 Sb. ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává Celní kodex Společenství, podle něhož je místní příslušnost upravována jednotlivými členskými státy. Podle § 320 zákona č. 13/1993 Sb., lze podat celní prohlášení na propuštění zboží do celního režimu volný oběh nebo vývoz u kteréhokoliv celního úřadu. Žalobce je podal u Celního úřadu Praha 2, jehož nástupnickým správním úřadem se stal Celní úřad pro hl.m. Prahu, stal se tedy tento celní úřad místně příslušným správcem nad výběrem a vymáháním vyměřeného cla. Dodatečně vyměřená částka cla vycházející z kontroly provedené Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj proto byla zaevidována k původní vyměřené částce. K námitce, že žalobci není známa existence jakéhokoliv rozhodnutí, podle něhož by měla být exekuce vedena, konstatoval, že exekučně vymáhané nedoplatky vzešly z legitimně provedené kontroly po propuštění zboží, žalobce byl s výsledkem prokazatelně seznámen při podpisu Zprávy o provedené kontrole. Dodatečné platební výměry byly žalobci prostřednictvím jeho zástupce prokazatelně doručeny formou datové zprávy do datové schránky jeho zástupce dne 10. 4. 2014. Existují tedy vykonatelné a pravomocné exekuční tituly v podobě dodatečných platebních výměrů.

Žalovaný navrhl, aby soud podané žaloby zamítl.

V podáních ze dne 19. 12. 2014, označených jako „Doplňující vyjádření žalobce a souhlas s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání“, žalobce uvedl, že studiem obsahu vyjádření žalovaného zjistil chybu v doručování podkladového rozhodnutí, které správní orgán zaslal do datové schránky třetí osobě. Dodatečný platební výměr byl doručen do datové schránky advokáta Mgr. Ing. Jana Krejsy, ten však nebyl zástupcem žalobce. Zástupcem žalobce byl advokát Mgr. David Neveselý, Mgr. Ing. Jan Krejsa byl pouze substitutem a žalobci nikdy žádné platební výměry nepředal, neboť s ním účastník řízení v žádném vztahu nikdy nebyl. Poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2003 čj: 1 Af 4/2003-48 o neúčinnosti doručování rozhodnutí substitutům a nikoliv účastníkům řízení či jejich zástupcům. Podkladová rozhodnutí tak nenabyla právní moci, následná exekuce byla vedena neoprávněně na základě nepravomocných a nedoručených rozhodnutí. Na podaných žalobách trval.

Žalovaný ve svých vyjádřeních k doplňujícímu vyjádření žalobce poukázal na rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 24. 2. 2015, č. j. 7315-9/2015-900000-304.1, s jehož názorem na doručování správního rozhodnutí v meritů věci do rukou substituta se ztotožnil.

Obdobně jako ve svých dosavadních vyjádřeních pak žalovaný uváděl i v podání ze dne 8. 8. 2017, ze dne 12. 10. 2017 a žádal, aby byla při přezkumu zákonnosti žalovaných rozhodnutí zohledněna Zpráva o kontrole po propuštění zboží ze dne 25. 3. 2014, č. j. 1364-30/2014-570000-51 (dále jen „Zpráva o kontrole“) a tato provedena jako důkaz.

Žalobce podáními ze dne 9. 10. 2017 v uvedených věcech označených jako „doplnění žaloby“ rozvinul námitku nedoručení dodatečných platebních výměrů oprávněnému zástupci, uplatněnou v jeho podání ze dne 19. 12. 2014. Uvedl, že vzhledem k nedostatku náležitostí dodatečných platebních výměrů až z rozhodnutí o námitkách seznal, o jaká vykonávaná rozhodnutí se jedná. Teprve po odstranění namítané nepřezkoumatelnosti exekučních příkazů, mohl žalobce precizovat svou námitku absence vykonatelnosti. V tu chvíli prostředkem obrany byla jediné žaloba.

Žalovaný v dalších podáních k žalobám navrhl přerušení řízení s tím, že ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 Af 50/2014 bylo v obsahově shodné věci rozsudkem ze dne 4. 10. 2017 žalobám vyhověno a žalovaný hodlá proti rozsudku, který ale dosud neobdržel, podávat kasační stížnost. Uvedl, že soud pominul skutečnost, že žádná ustálená judikatura, kterou by byla dotčena sporná otázka doručování podle daňového řádu, neexistuje. Dále se neztotožnil s konstatováním soudu, že y žalobce v podaných žalobách uplatnil i námitku proti doručování dodatečných platebních výměrů. Takový žalobní bod v žalobě neexistuje. Žalovaný poukázal na účelové jednání, kterým žalobce přizpůsobuje své jednání stavu a vývoji soudního řízení. Žalovaný také zopakoval svou argumentaci k vykonatelnosti podkladových rozhodnutí pro exekuční příkazy v podobě dodatečných platebních výměrů.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud zamítl návrh žalovaného na přerušení řízení, neboť neshledal důvod pro přerušení řízení dle § s.ř.s. a měl veškeré podklady ke skutkovému a právnímu posouzení věci. Dále soud zamítl návrh na provedení důkazu „Zprávou o kontrole“ a důkazů navržených žalobcem, neboť jsou součástí spisového materiálu, který si soud od žalovaného pro přezkum zákonnosti jeho rozhodnutí

vyžádal (exekuční příkazy, rozhodnutí o námitkách) nebo jsou nadbytečné pro posouzení právní otázky (zpráva o kontrole).

Soud vyšel ze spisových materiálů, z nichž vyplynuly následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci.

1) Dodatečným platebním výměrem, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 28. 3. 2014, zn. 1364-44/2014-570000-51, byla žalobci dodatečně doměřena částka cla včetně penále v celkové výši 483 912 Kč. (dále též „DPV“). DPV byl doručen Mgr. Ing. Janu Krejsovi, advokátovi dne 7. 4. 2014, jehož oprávnění k zastoupení žalobce je doloženo ve spise založenou substituční plnou moc ze dne 21. 3. 2014, udělenou mu Mgr. Davidem Neveselým, advokátem žalobce dle plné moci ze dne 19. 3. 2014. Obě plné moci byly uděleny ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 čj. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízení, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb.

Vyrozuměním o nedoplatku ze dne 23. 4. 2014 doručeným do DS žalobce dne 30. 4. 2014, uvědomil žalovaný žalobce mj. o neuhrazení částky uložené DPV.

Exekučním příkazem ze dne 11. 6. 2014 čj: 85378-2/2014-510000-42.1, byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 490 122 Kč s tím, že se dlužná částka zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 9.802 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 499 924 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22. 6. 2014.

Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce, zastoupen JUDr. Vítem Rybářem, advokátem, námitky, ve kterých argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě.

Rozhodnutím žalovaného o námitkách ze dne 8. 8. 2014, čj: 109675-27/2014-510000-11 byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně odkázal na to, že žalobci bylo v celním řízení Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj uloženo peněžité plnění v částce 483 912 Kč dodatečným platebním výměrem a toto rozhodnutí bylo jako exekuční titul správně označeno a jím stanovené plnění bylo správně vyčísleno, stejně jako výše úroku z prodlení, splatnost byla správně uvedena a celková výše nedoplatku (zatím bez exekučních nákladů) byla rovněž správně uvedena. Tím bylo nelogické spojení číselného vyjádření výše nedoplatku a časové určení doby rozptýleno. Žalovaný uvedl, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník v rámci daňové exekuce zpraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepříslušnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Rozhodnutí o námitkách bylo žalobci prostřednictvím jeho advokáta JUDr. Víta Rybáře doručeno žalobci dne 12. 8. 2014.

2) Dodatečným platebním výměrem, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 2. 4. 2014, zn. 1364-80/2014-570000-51, byla žalobci dodatečně

doměřena částka cla a penále v celkové výši 477 149 Kč (dále též „DPV“). DPV byl doručen Mgr. Ing. Janu Krejsovi, advokátovi dne 10. 4. 2014, jehož oprávnění k zastoupení žalobce je doloženo ve spise založenou substituční plnou moc ze dne 21. 3. 2014, udělenou mu Mgr. Davidem Neveselým, advokátem žalobce dle plné moci ze dne 19. 3. 2014. Obě plné moci byly uděleny ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 čj. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízení, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb.

Vyrozuměním o nedoplatku ze dne 30. 4. 2014, doručeným do DS žalobce dne 30. 4. 2014, uvědomil žalovaný žalobce mj. o neuhrazení částky uložené DPV.

Exekučním příkazem ze dne 11. 6. 2014 č. j.: 85532-2/2014-510000-42.1, byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 482 660 Kč s tím, že se dlužná částka zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 9 652 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 492 312 Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22. 6. 2014.

Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce, zastoupen JUDr. Vítem Rybářem, advokátem, námitky, ve kterých argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě.

Rozhodnutím žalovaného o námitkách ze dne 8. 8. 2014, čj: 109675-39/2014-510000-11 byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně odkázal na to, že žalobci bylo v celním řízení Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj uloženo peněžité plnění v částce 477 149 Kč dodatečným platebním výměrem a toto rozhodnutí bylo jako exekuční titul správně označeno a jím stanovené plnění bylo správně vyčísleno, stejně jako výše úroku z prodlení, splatnost byla správně uvedena a celková výše nedoplatku (zatím bez exekučních nákladů) byla rovněž správně uvedena. Tím bylo nelogické spojení číselného vyjádření výše nedoplatku a časové určení doby rozptýleno. Dále žalovaný uvedl, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník v rámci daňové exekuce spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepříslušnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Rozhodnutí o námitkách bylo žalobci prostřednictvím jeho advokáta JUDr. Víta Rybáře doručeno dne 12. 8. 2014 (věc vedená původně pod sp. zn. 9 Af 62/2014).

3) Dodatečným platebním výměrem, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 3. 4. 2014 byla žalobci dodatečně doměřena částka cla v celkové výši 24 831 Kč (dále též „DPV“). DPV byl doručen Mgr. Ing. Janu Krejsovi, advokátovi dne 10. 4. 2014, jehož oprávnění k zastoupení žalobce je doloženo ve spise založenou substituční plnou moc ze dne 21. 3. 2014, udělenou mu Mgr. Davidem Neveselým, advokátem žalobce dle plné moci ze dne 19. 3. 2014. Obě plné moci byly uděleny ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 čj. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízení, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb.

Vyrozuměním o nedoplatku ze dne 30. 4. 2014, doručeným do DS žalobce dne 30. 4. 2014, uvědomil žalovaný žalobce mj. o neuhrazení částky uložené DPV.

Exekucním příkazem ze dne 11. 6. 2014, č. j.: 85302-2/2014-510000-42.1, byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 25 118 Kč s tím, že se dlužná částka zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady ve výši 502 Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 25 620 Kč.

Exekuční příkaz byl doručen žalobci, který, zastoupen JUDr. Vitem Rybářem, proti němu podal v zákonem stanovené lhůtě dne 15. 7. 2014 námitky, ve kterých argumentoval v zásadě shodně, jako v posléze podané žalobě.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2014, čj: 109675-34/2014-510000-11 byl exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně odkázal na to, že žalobci bylo v celním řízení Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj uloženo peněžité plnění v částce 24 831 Kč dodatečným platebním výměrem a toto rozhodnutí bylo jako exekuční titul správně označeno a jím stanovené plnění bylo správně vyčísleno, stejně jako výše úroku z prodlení, splatnost byla správně uvedena a celková výše nedoplatku (zatím bez exekučních nákladů) byla rovněž správně uvedena. Tím bylo nelogické spojení číselného vyjádření výše nedoplatku a časové určení doby rozptýleno. Dále žalovaný uvedl, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník v rámci daňové exekuce spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepříslušnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Rozhodnutí o námitkách bylo žalobci prostřednictvím jeho advokáta JUDr. Víta Rybáře doručeno dne 12. 8. 2014.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda podané žaloby lze v jejich celém rozsahu věcně projednat.

Posouzení projednatelnosti podaných žalob a důvodnosti žalobních námitek včetně posouzení včasnosti námítky nedoručení dodatečných platebních výměrů (exekučních titulů), oprávněnému zástupci žalobce, uplatněné až v doplňujícím vyjádření žalobce ze dne 19. 12. 2014, závisí na tom, jakého charakteru jsou námitky proti exekučnímu příkazu upravené v § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu a jakému účelu slouží. Povaha námitek jako prostředku nápravy proti exekučnímu příkazu určuje rozsah přezkumu rozhodnutí, které je exekucním příkazem, a rozsah přezkumu rozhodnutí, které je rozhodnutím o námitkách.

Otázkou *charakteru námitek* se zabýval Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 26. 11. 2015 čj. 7 Afs 131/2015-32 (dostupný na www.nssoud.cz), který dospěl k závěru, že námitky proti exekučnímu příkazu nelze považovat za řádný opravný prostředek, a to ani za řádný opravný prostředek *sui generis*. Proto lze žalobu ke správnímu soudu podat přímo proti exekučnímu příkazu, takže *nelze vyloučit, že bude probíhat vedle sebe řízení jak řízení o*

žalobě proti exekučnímu příkazu u správního soudu, tak řízení u správního orgánu o námitkách proti shodnému exekučnímu příkazu.

Z uvedeného vyplývá, že na exekuční příkaz a na rozhodnutí o námitkách proti němu podaných, je nutno pohlížet jako na *samostatná rozhodnutí*, která nelze považovat za rozhodnutí vydaná v jednom řízení.

Jsou-li exekuční příkaz a rozhodnutí o námitkách samostatnými a samostatně soudem přezkoumatelnými rozhodnutími, pak v případě vydání exekučního příkazu je nutno podat žalobu přímo proti exekučnímu příkazu bez ohledu na to, zda byly podány námitky či nikoliv a bez ohledu na to, zda o námitkách bylo či nebylo rozhodnuto.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že podal-li žalobce předmětné žaloby s uvedením, že je podává proti „exekučnímu příkazu ve znění rozhodnutí o námitkách“, bylo na soudu, aby posoudil zvlášť žalobní námitky ve vztahu k exekučnímu příkazu a zvlášť žalobní námitky ve vztahu k rozhodnutí o námitkách, nikoliv aby posuzoval zákonnost napadeného rozhodnutí o námitkách ve spojení s exekučním příkazem. Tím byly dány i podmínky a rozsah přezkumu obou rozhodnutí a s tím spojené i posouzení včasnosti námitek uplatněných až v doplňujících vyjádřeních žalobce ze dne 19. 12. 2014, rozvedené dále také v doplněních žalob ze dne 9. 10. 2017.

Ve vztahu k exekučním příkazům soud shledal, že nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby se žalobami proti exekučním příkazům mohl věcně zabývat.

Podle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V daném případě zvláštní zákon jinak nestanoví, platí proto obecná dvouměsíční lhůta.

Z obsahu správních spisů vyplývá, že exekuční příkazy ze dne 11. 6. 2014 nabyly právní moci dne 22. 6. 2014. Doručením exekučních příkazů počala běžet dvouměsíční lhůta pro podání žaloby, která uplynula dne 22. 8. 2014 (§ 40 odst. 2 s.ř.s.).

Žaloby proti těmto exekučním příkazům, datované dnem 6.10.2014 a doručené Městskému soudu v Praze dne 13.10.2014, byly tedy v části, v nichž se žalobce domáhal zrušení exekučních příkazů, podány po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. soud usnesením návrh odmítne, jestliže byl podán opožděně. Protože žaloby proti výše uvedeným exekučním příkazům ze dne 11. 6. 2014, byly podány po uplynutí zákonem stanovené lhůty, soud rozhodl ve výroku pod bodem I. rozsudku tak, že žaloby se v části, v nichž se žalobce domáhá zrušení exekučních příkazů žalovaného ze dne 11. 6. 2014 odmítají.

Tytéž žaloby ze dne 6. 10. 2014 a doručené Městskému soudu v Praze dne 13. 10. 2014 v části, v níž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného o námitkách ze dne 8. 8. 2014, však byly podány včas. K rozhodnutí o námitkách judikatura Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 Afs 81/2004-54 (dostupný na www.nssoud.cz) vyslovuje, že rozhodnutí o námitkách v daňovém řízení je rozhodnutím, které splňuje definiční znaky rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s.ř.s.

Městský soud v Praze proto věcně přezkoumal rozhodnutí o námitkách podle § 65 a násl. s.ř.s. jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů uplatněných v zákonné lhůtě pro podání žaloby.

Žaloby v rozsahu směřujícím proti rozhodnutí o námitkách nejsou důvodné.

Žalobou napadená rozhodnutí o námitkách jsou rozhodnutími o specifickém způsobu nápravy exekučních příkazů, vydaných v oblasti placení daní, zde na částky daňové povinnosti, které byly žalobci doměřeny dodatečnými platebními výměry, které byly vydány ve vyměřovacím řízení a jež jsou exekučními tituly. V souzené věci žalovaný k námitkám žalobce řešil vady exekučního příkazu (nikoliv rozhodnutí o doměření daně), účelem podaných námitek bylo odstranění vad ve způsobu placení (vymáhání) daňové povinnosti. Žalovaný se proto zabýval námitkami žalobce proti postupu při placení daní a přisvědčil žalobci v jeho zásadní námitce proti exekučním příkazům, a to, že v těchto příkazech došlo k chybám v textu způsobujícím rozpor mezi číselným vyjádřením pohledávky a určením času ve vztahu k textu, ke kterému se váží. Uznal, že chyby vznikly při prepisu dat tím, že došlo k posunutí číselného řádku a k vypadnutí a záměně určité části textu na řádcích. Šlo o nelogické spojení číselného vyjádření výše nedoplatku a časového určení doby spočívajícím rozhodnutí o námitkách. Z tohoto důvodu žalovaný vyhověl námitce žalobce a změnil exekuční příkazy tak, že v nich původně nesprávně umístěné údaje o daňové pohledávce nahradil správným umístěním těchto údajů v řádcích odpovídajících nadepsanému textu, při zachování správného čísla jednacímho rozhodnutí, které je exekučním titulem. Oproti uvedenému ostatním námitkám žalobce, poukazujícím na to, že uvedené vady způsobují nicotnost a nezákonnost exekučních příkazů, námitkám nedostatku odůvodnění výše exekučních nákladů a místní nepříslušnosti Celního úřadu pro hl.m. Prahu pro vedení daňové exekuce, žalovaný nevyhověl.

Na základě výše uvedeného neobstojí námitka žalobce, že žalovaný se nijak nevypořádal s jeho tvrzením (uplatněným v námitkách), že exekuční příkaz obsahuje nesmyslné odkazy. Žalovaný v napadených rozhodnutích tedy na toto tvrzení reagoval a změnou výrokové části exekučního příkazu odstranil jeho zřejmou nesprávnost (slovy žalobce „nesmyslné odkazy“) spočívající v chybném uvedení údajů o exekučním titulu v části „Výkaz vykonatelných rozhodnutí“, pokud jde o číslo jednacímho rozhodnutí, datum jeho vydání, částku, na kterou bylo toto rozhodnutí vydáno, datum splatnosti, výši úroku z prodlení a výši aktuálního nedoplatku. V odůvodnění napadených rozhodnutí pak žalovaný v rámci vypořádání bodu 1 žalobcových námitek vysvětlil, že chyba vznikla při prepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, přičemž následně upřesnil, že peněžité plnění (ve výši uvedené ve výrokové části rozhodnutí o námitkách pod položkou „na částku“) bylo žalobci uloženo v nalézacím řízení Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, a to právě tím dodatečným platebním výměrem, jehož číslo jednacímho a datum vydání je rovněž specifikováno ve výrokové části rozhodnutí o námitkách. Ve vztahu k napadeným rozhodnutím o námitkách proto žalobce nemůže s úspěchem namítat, že žalovaný v nich neuvedl konkrétní podkladové rozhodnutí, podle něhož by měla být exekuce vedena. K jeho argumentu, že mu není nic známo o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce, soud uvádí, že z napadených rozhodnutí mohl žalobce bez jakýchkoliv obtíží zjistit, že zde existují rozhodnutí v podobě dodatečných platebních výměrů vydaných Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, která jsou exekučními tituly, na jejichž základě byly vydány předmětné exekuční příkazy. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí v rámci vypořádání bodu 1 žalobcových námitek výslovně konstatoval, že žalobce z částky (vyměřené

konkrétním dodatečným platebním výměrem Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj) dobrovolně neuhradil nic, a proto mu musí být naprosto zřejmé (právě s ohledem na jasnou identifikaci rozhodnutí, kterým bylo peněžité plnění uloženo), co je předmětem daňové exekuce, resp. exekučního příkazu. S tímto názorem se soud plně ztotožňuje.

Pokud žalobce poukazoval na to, že nebylo uvedeno konkrétní *pravomocné* podkladové rozhodnutí, je nutno konstatovat, že daňovou exekuci lze vést i na základě nepravomocného rozhodnutí. Podstatná je skutečnost, zda je rozhodnutí, kterým je stanovena platební povinnost (zde dodatečné platební výměry) vykonatelné, a to bez ohledu na právní moc. Vykonatelnost dodatečných platebních výměrů vydaných Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, které byly v dané věci exekučním titulem, žalobce včas uplatněnými námitkami nezpochybnil.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 4. 2017 č. j. 2 Afs 263/2016 – 80 vydaném ve věci týchž účastníků řízení, vykonatelnost exekučního titulu není otázkou, kterou by se měl správce daně v řízení o námitce zabývat z úřední povinnosti. V řízení o námitce se podle § 159 odst. 4 daňového řádu použije obdobně § 112 daňového řádu, který stanoví náležitosti odvolání. Podle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu musí odvolání obsahovat uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí (zde úkonu správce daně při placení daní). Řízení o námitce je tedy v dispozici daňového subjektu, který vymezuje rozsah otázek, kterými se správce daně v rozhodnutí o námitce musí zabývat a k nimž se musí vyjádřit v odůvodnění rozhodnutí o námitce (srov. § 102 odst. 3 daňového řádu). Otázkou vykonatelnosti exekučního titulu se tak správce daně v řízení o námitce proti exekučnímu příkazu zabývá v případě, kdy je tato vlastnost exekučního titulu daňovým subjektem zpochybňována. V dané věci žalobce v námitkách proti exekučním příkazům ze dne 11. 6. 2014 namítl pouze neurčitost a vnitřní rozpornost exekučních příkazů v důsledku chybně uvedených peněžních částek, absenci odůvodnění výše nákladů exekuce, místní nepřislušnost rozhodujícího orgánu a nicotnost exekučního příkazu s odkazem na uvedené vady. Předmětné námitky a procesní postup žalobce ve věci však v žádném bodě nezpochybňovaly vykonatelnost exekučního titulu, na základě něhož byly exekuční příkazy vydány; ten byl přitom v exekučních příkazech vždy označen číslem jednacím. S ohledem na výše uvedené tedy žalovaný nepochybil, pokud se v rozhodnutích o námitkách nezabýval vykonatelností exekučního titulu ani se nevyjádřil k žalobcem neuplatněnému argumentu zpochybňujícímu řádné doručení exekučního titulu. Napadená rozhodnutí o námitkách nelze z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů

Až v doplňujícím vyjádření ze dne 19. 12. 2014 učiněném po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.) žalobce poprvé namítl, že podkladová rozhodnutí (míněno dodatečné platební výměry vydané Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, které byly exekučním titulem pro vydání exekučních příkazů) nebyla řádně doručena jeho zástupci advokátu Mgr. Davidu Neveselému. Jak žalobce zjistil z vyjádření žalovaného v jiné věci, správní orgán předmětné dodatečné platební výměry doručil do datové schránky advokáta Mgr. Ing. Jana Krejsy, jemuž ale žalobce žádnou plnou moc k zastupování neudělil. Vzhledem k tomu, že v žalobě žádná námitka zpochybňující doručení předmětných dodatečných platebních výměrů žalobci, resp. jeho zástupci, obsažena nebyla, jedná se o *opožděně uplatněnou námitku*, k níž soud nemůže při přezkumu zákonnosti napadených rozhodnutí přihlížet.

Žalobce sice tvrdí, že svou argumentací o nedoručení dodatečných platebních výměrů jeho zástupci toliko upřesnil v žalobě uplatněný žalobní bod, v němž namítal, že mu není nic známo o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce, s tímto tvrzením se však soud neztotožnil. Námitka, kterou žalobce v doplňujícím vyjádření ze dne 19. 12. 2014 brojí proti tomu, že dodatečné platební výměry nebyly řádně doručeny jeho zástupci, se z povahy věci upíná ke konkrétním existujícím rozhodnutím správního orgánu (zde dodatečným platebním výměrům). Obsahem takové námitky není a logicky ani nemůže být zpochybňování existence doručovaného rozhodnutí (pokud by určité rozhodnutí neexistovalo, nebylo by možné ho komukoliv doručovat, a tím pádem by ani nemohlo dojít k žádným pochybením při jeho doručování). Žalobce v doplňujícím vyjádření ze dne 19. 12. 2014 nepopírá existenci předmětných dodatečných platebních výměrů a své povědomí o nich, ale poukazuje na konkrétní chyby, k nimž mělo ze strany správního orgánu dojít při jejich doručování. Podstata této námitky se tak zcela míjí s původním žalobním bodem, v němž žalobce popírá své povědomí o existenci jakéhokoliv rozhodnutí, které by mohlo být exekucním titulem. Námitku poukazující na nedoručení dodatečných platebních výměrů zástupci žalobce, která byla uplatněna v doplňujícím vyjádření ze dne 19. 12. 2014, proto soud považuje za nový, samostatný žalobní bod, který není podřaditelný námitkám obsaženým v žalobě. Jak již bylo konstatováno shora, tento nový žalobní bod nebyl uplatněn v zákonem stanovené lhůtě pro rozšíření žaloby, a soud k němu proto nepřihlížel.

Devátý senát úseku správního soudnictví Městského soudu v Praze si je vědom toho, že jiný senát zdejšího soudu v rozsudku ze dne 4. 10. 2017 č. j. 10 Af 50/2014 – 65 vydaném ve skutkově a právně obdobné věci týchž účastníků řízení přisvědčil námitce žalobce o nedoručení dodatečných platebních výměrů, avšak devátý senát se s tímto posouzením věci neztotožňuje a považuje za nutné se od něj odchýlit.

Předně žalobce po vydání napadených rozhodnutí o námitkách nepochybně věděl o tom, že exekucním titulem pro vydání exekucních příkazů, proti nimž brojil svými námitkami, byly konkrétní dodatečné platební výměry vydané Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj (viz výše). To vyplývá jak z odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak to ostatně přiznává i sám žalobce v doplnění žaloby ze dne 9. 10. 2017, když uvádí, že se tuto skutečnost z napadeného rozhodnutí dozvěděl. Obecně lze jistě souhlasit s tím, že námitku nedoručení exekucních titulů byl žalobce oprávněn uplatnit i v žalobě proti rozhodnutí o námitkách, jeho povinností však bylo učinit tak v zákonem stanovené lhůtě pro podání žaloby (a rozšíření žalobních bodů), k čemuž nedošlo. Důvody, pro které není možné považovat námitku nedoručení dodatečných platebních výměrů za rozvedení námitek obsažených v žalobě, byly soudem popsány v předchozím odstavci tohoto rozsudku.

Odlišnost náhledu devátého senátu Městského soudu v Praze v otázce posouzení včasnosti námitky žalobce uplatněné až v jeho doplňujícím vyjádření dne 19. 12. 2014 a následně opětovně argumentované v doplnění žaloby ze dne 9. 10. 2017 dále vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu, týkající se právě charakteru námitek podaných proti exekucnímu příkazu a rozsahu přezkumu rozhodnutí o námitkách správními soudy, a to v obdobné věci žalobce, projednávané Městským soudem v Praze pod sp. zn. 11 Af 64/2014-83. V uvedené věci byl již výše zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2Afs 263/2016-80 zrušen rozsudek městského soudu proto, že městský soud nepatřičně vytýkal žalovanému, že se v rozhodnutí o námitkách nezabýval vykonatelností exekucního titulu a že se nevyjádřil ostatně ani k žalobcem neuplatněnému argumentu, zpochybňujícímu řádné doručení dodatečných platebních výměrů. Nejvyšší správní soud uvedl, že z tohoto

důvodu nelze rozhodnutí o námitkách považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak učinil městský soud, a výslovně uvedl, že městský soud v tomto ohledu věc nesprávně posoudil. Soud opětovně, jak učinil již výše, poukazuje na to, že Nejvyšší správní soud při uvedeném náhledu vyšel právě z povahy řízení o námitce dle § 159 daňového řádu, kdy výslovně uvedl, že řízení o námitce je v dispozici daňového subjektu, který vymezuje rozsah otázek, kterými se správce daně v rozhodnutí o námitce musí zabývat a k nimž se musí vyjádřit v odůvodnění rozhodnutí o námitce. Otázkou vykonatelnosti exekučního titulu se tak správce daně v řízení o námitce proti exekučnímu příkazu zabývá v případě, kdy je tato vlastnost exekučního titulu daňovým subjektem zpochybňována. Nejvyšší správní soud výslovně upozornil na to, že žalobce v námitkách proti exekučním příkazům (v té věci také ze dne 11. 6. 2014 a ze dne 10. 6. 2014) namítl pouze neurčitost a vnitřní rozpornost exekučních příkazů v důsledku chybně uvedených peněžních částek, absenci odůvodnění výše nákladů exekuce, místní nepřislušnost rozhodujícího orgánu a nicotnost exekučního příkazu s odkazem na uvedené vady, uplatnil tedy shodné námitky jako v této souzené věci. Nejvyšší správní soud uvedené námitky žalobce a jeho výhrady k procesnímu postupu, které jsou shodné jako námitky v této věci, posoudil tak, že v žádném bodě nezpochybňovaly vykonatelnost exekučního titulu, na základě něhož byly exekuční příkazy vydány; ten byl přitom v exekučních příkazech vždy označen číslem jednacím. I v řízení, které přezkoumával Nejvyšší správní soud, došlo k tomu, že žalobce shodně uplatnil námitku nesprávného doručení dodatečných platebních výměrů (exekučních titulů) až v replice ze dne 19. 12. 2014. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku uvedl, že obecné tvrzení žalobce, že mu není nic známo o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce je spíše účelové a nelze z něj dovozovat, že žalobce zpochybňuje relevanci doručení dodatečných platebních výměrů substitutovi zástupce žalobce.

Městský soud v Praze v této věci na základě uvedené a zcela příléhavé judikatury Nejvyššího správního soudu, neshledává žádný důvod pro zrušení napadených rozhodnutí. Žalovaný vyhověl námitkám žalobce o nejasnosti a rozpornosti výroků exekučních příkazů, nedostatky těchto výroků odstranil a nápravu zajistil změnou těchto výroků tak, že exekuční příkazy jsou srozumitelné a obsahují zákonem požadované náležitosti. Vykonatelnost exekučních titulů (dodatečných platebních výměrů) nebyla zpochybněna v řízení o námitkách, nebyla zpochybněna žalobami, které by byly proti exekučním příkazům podány v zákonné lhůtě, a v žalobách proti rozhodnutím o námitkách byly námitky týkající se vykonatelnosti exekučních titulů uplatněny až po zákonem stanovené lhůtě k podání žaloby.

Ostatní námitky žalobce, týkající se nicotnosti a nezákonnosti exekučních příkazů, nákladů exekuce a místní nepřislušnosti orgánu, který exekuci vedl, a jimž žalovaný v napadených rozhodnutích nevyhověl, nebyly po přezkumu soudem shledány důvodnými ani v rozsudku Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10Af 50/2014, jehož závěrů se žalobce dovolává.

Ve shodě se závěry vyslovenými v rozsudku desátého senátu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 10 Af 50/2014-65 a rozsudku jedenáctého senátu ze dne 16. 9. 2016, č. j. 11 Af 64/2014-83, který v tomto rozsahu nebyl zrušujícím rozsudkem NSS ze dne 20. 4. 2017, č. j. 2 AfS 263/2016-80, dotčen, soud k dalším žalobním námitkám uvádí:

Žalobce tvrdil, že k vedení exekučního řízení byl *místně příslušný celní úřad*, v jehož působnosti se nachází jeho sídlo, tedy Celní úřad pro Moravskoslezský kraj. Žalovaný naopak svou místní příslušnost opíral o ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona, neboť celní prohlášení na propuštění zboží v nyní projednávané věci bylo podáno u Celního úřadu Praha 2, tedy právního předchůdce žalovaného.

Podle § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona je k doměření cla mimo jiné příslušný celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu. Podle § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona se subsidiárně k celnímu zákonu užije daňový řád. Ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona uvádí, že „[c]elní prohlášení na propuštění zboží do režimu volného oběhu nebo režimu vývozu lze podat u kteréhokoliv celního úřadu, nestanoví-li tento zákon, zvláštní právní předpis, přímo použitelný předpis Evropské unie nebo mezinárodní smlouva jinak“. Ustanovení § 320 odst. 5 až 9 celního zákona potom upravují místní příslušnost celních orgánů v některých řízeních, nikoliv však v řízení exekucím.

Podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost správce daně řídí u právnické osoby jejím sídlem. Hlava V. daňového řádu, která upravuje placení daní, neobsahuje žádná relevantní zvláštní ustanovení o místní příslušnosti správce daně.

Soud je přesvědčen, že v nyní projednávané věci byl k vedení exekucního řízení podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu ve spojení s § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona místně příslušný Celní úřad pro Moravskoslezský kraj, neboť právě v jeho obvodu má žalobce sídlo. Z výše uvedených právních předpisů nevyplývá, že by pro místní příslušnost v exekucním řízení bylo rozhodující, u kterého celního úřadu byla podána celní deklarace na zboží, za něž bylo doměřeno vymáhané clo. Z ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona ve spojení s § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona vyplývá pouze tolik, že žalovaný jako celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu, by byl místně příslušný k doměření cla. Celní zákon však neobsahuje žádné ustanovení, které by upravovalo místní příslušnost při vymáhání cla, a tedy nezbyvá než uplatnit obecnou úpravu daňového řádu. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení žalovaného, že doměřené clo se eviduje v souvislosti s původním výměrem Celního úřadu Praha 2, neboť vnitřní evidenční postupy celní správy bezpochyby nemohou změnit zákonná pravidla místní příslušnosti.

Místní nepřislušnost žalovaného tedy představuje vadu řízení, avšak ke zrušení napadených rozhodnutí může vést jen tehdy, pokud mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138). V rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 Afs 36/2017-25, Nejvyšší správní soud uvedl k důsledkům, které má vydání rozhodnutí místně nepřislušným orgánem na jeho zákonnost, následující: „*Jak již bylo výše zmíněno, procesní práva nejsou samoučelná. Stěžovatelka kromě obecné výtky, že daňová kontrola provedená místně nepřislušným správcem daně automaticky zakládá nezákonnost vyměření daně, neuvedla žádnou konkrétní okolnost, v níž by bylo možno spatřovat zásah do jejích práv. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje tuto vadu za způsobitou ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného (respektive platebního výměru, který byl potvrzen žalovaným rozhodnutím).*“ (bod 22 citovaného rozsudku).

Obdobně ani v nyní projednávané věci není důvodu se domnívat, že vydání exekucních příkazů místně nepřislušným celním orgánem reálně zkrátilo práva žalobce. Žalobce ostatně ani netvrdil, v čem by takové zkrácení mělo spočívat. Je nesporné, že exekucní příkazy, respektive rozhodnutí o námitkách byly vydány věcně příslušným celním úřadem, což pro zachování žalobcových práv postačuje. Vzhledem k tomu, že exekucní řízení i řízení o námitkách probíhala výhradně písemně, bylo z hlediska žalobce v zásadě nerozhodné, který z věcně příslušných celních úřadů řízení vede.

Pokud žalobce v této souvislosti namítal porušení ustanovení § 175 daňového řádu, učinil tak ve zcela obecné poloze. Není zřejmé, v čem mělo být ustanovení § 175 daňového řádu porušeno, když uvedené ustanovení upravuje způsoby vymáhání (jedním z nich je i daňová exekuce), stanoví, že způsob vymáhání nesmí být ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku (nic takového žalobce nenamítá) a stanoví, že správce daně je při vymáhání

nedoplatku příslušný k jeho vybrání (ani zde žalobce žádné konkrétní námitky neuvádí). Soud proto námitku o místní příslušnosti neshledal důvodnou.

Žalobce dále tvrdil, že v napadených rozhodnutích není odůvodněna výše *exekučních nákladů*, pouhý odkaz na právní předpis nepostačuje. Poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001 sp. zn. 22 Ca 450/2000 s tím, že žalovaný neučinil žádný krok k tomu, aby tento rozsudek získal, nemohl tedy posoudit, zda daný případ tento rozsudek dopadá. K této námitce soud uvádí, že v případě, že účastník správního řízení odkazuje na rozhodnutí soudu v jiné věci, je na něm, aby toto rozhodnutí doložil. Není povinností správního orgánu obsah takového rozsudku zjišťovat, a to zejména v případě, kdy je poukazováno na zcela obecné tvrzení o náležitostech odůvodnění rozhodnutí, jež by mělo směřovat k přesvědčení účastníků řízení o správnosti rozhodnutí a postupu rozhodujícího orgánu. Pokud účastník řízení něco tvrdí je na něm, aby své tvrzení doložil.

K námitce o nedostatku odůvodnění výše exekučních nákladů soud uvádí, že z exekučních příkazů je zřejmé, že dlužná částka, která je uvedena konkrétně, se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady, které v daném případě spočívají v nákladech za nařízení daňové exekuce. Z ustanovení § 182 daňového řádu vyplývá povinnost dlužníka hradit exekuční náklady s tím, že výši exekučních nákladů stanoví správce daně exekučním příkazem (§ 182 odst. 4 daňového řádu). Z ustanovení § 183 odst. 1 daňového řádu pak vyplývá, že v případě, že náklady spočívající v nákladech za nařízení daňové exekuce činí 2 % z částky, pro kterou je daňová exekuce nařízena, nejméně však 500,- Kč a nejvýše 500 000,- Kč. Je tedy zřejmé, že výše nákladů řízení vyplývá ze zákona, přitom z odkazu na ustanovení § 183 daňového řádu je patrné, z jakého právního ustanovení při stanovení výše exekučních nákladů správní orgán vycházel. To, že celní úřad neuvedl explicitně způsob výpočtu exekučních nákladů (matematický výpočet a údaj, kolik činí 2 % z vymáhané částky), nelze považovat za vadu, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Ačkoliv jistě takový výpočet by přispěl k jednoznačnosti napadených rozhodnutí, skutečnost, že způsob výpočtu exekučních nákladů není uveden v odůvodnění napadených rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014 ani v exekučním příkaze ze dne 30.6.2014, nepovažuje soud za důvod pro zrušení napadených rozhodnutí (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2007 č. j. 7 Afs 171/2006-87, dostupný na www.ns.soud.cz, který byl vydán k zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daně a poplatků, jehož aplikace na nyní platný daňový řád má své opodstatnění s přihlédnutím k v zásadě shodné právní úpravě, provedené uvedenými právními předpisy).

To, co bylo uvedeno výše, obdobně platí i ve vztahu k úrokům z prodlení, když explicitně z právního předpisu vyplývá, že v případě, že nedojde ke včasné úhradě dlužné částky, zvyšuje se tato částka o úrok z prodlení. Obdobně jako u exekučních nákladů jde o právní úpravu, která z právních předpisů vyplývá zcela nepochybně a jednoznačně a jestliže výslovná právní úprava stanoví, že v případě, že dojde k pozdní úhradě daňového dluhu, zvyšuje se nedoplatek o úroky z prodlení, je nutno toto výslovné právní ustanovení akceptovat a lze tuto skutečnost považovat za skutečnost, která je veřejně známou, neboť je důvodně nutno předpokládat, že pokud určitý subjekt vykonává činnost, v jejímž rámci podléhá určité zákonem stanovené povinnosti (zde povinnost hradit clo ve správné výši), je seznámen s právními předpisy, které se k jeho činnosti vztahují.

Na základě všech shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalobami napadená rozhodnutí o námitkách náležitě vypořádala námitky žalobce v oblasti placení daní a učinila nápravu exekučních příkazů dle požadavků žalobce. Soud proto žaloby proti rozhodnutím o námitkách podle ust. § 78 odst. 7 s.r.s. jako nedůvodné zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Pro úplnost soud uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobami napadené exekuční příkazy a napadená rozhodnutí žalovaného o námitkách netvoří jeden celek, ale je nutno na ně hledět jako na samostatná rozhodnutí, soud netrval na zaplacení soudních poplatků za žaloby proti exekučním příkazům, neboť byly splněny podmínky pro jejich odmítnutí. V případě zaplacení soudních poplatků by byl soud totiž povinen tyto soudní poplatky podle ust. § § 6a odstavec 4 a § 10 odstavec 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vrátit. Takový postup by byl zjevně ne hospodárný, proto soud k vyměření soudních poplatků za žaloby proti exekučním příkazům nepřistoupil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 25. října 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
V. B.